

Тъжно мий, дѣдо жалномий,
Ела засвири не бой са,
Азъ имамъ сжрдце юнашко,
Глсѣ имамъ медѣнъ загорски.
Ако ни никой не чюе;
Пѣсенъта ще са принесе,
По гори и по долища.
Горите ще я поематъ,
Долища ще я повтарятъ
И мойта тжга ще мине
Отъ клѣго сжрдце юнашко.
Пакъ, който иска да тѣгли
Горео му дошло ще кажа,
Юнакъ тѣгло не тжрни.
Ала сжмъ думалъ и думамъ,
Блазе на онзи юнакъ,
Блазе му който умѣ
За честь, за воля да мжети,
Добро му добро да прави,
Лошия съ ножа по глава. . .

Слѣдъ испяванието на пѣсенъта — явява са едно овчарче.

ЯВЛЕНИЕ II.

ПРЕЖНИТЕ И ОВЧАРЧЕТО.

ОВЧАРЧЕТО. (ла Танча).

Чичо, Танчо. Ти стоишъ тука и не знаешъ какво са върши изъ село? Не знаешъ ли какво си истѣглиха нашите селени отъ кадията, който дойде отъ Филибе? Той зема отъ селото петдесетъ хилѣди гроша глоба за убитите. Убраха на жените сичките наниз